

Στήθευς καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις αἱς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου· εἴτε δι' ἐπιτολῆς ἡμῶν·
B' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στίχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΙΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 17 Μαρτίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Αριθ. 256 Τιμή Φύλλον Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 24968

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἐξωτερινοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

«Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστι τὴν Ἀγία
Καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν».
(Ρήγας Φερραῖος)

Ὅταν κανεὶς ἐρευνᾷ τὸ μεγαλοῦργημα τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ δοκιμάσῃ ζωερὰν κατάπληξιν πρὸ τοῦ ἀκαταβλήτου ψυχικοῦ δυναμισμοῦ τῆς φυλῆς μας, ὅστις ἀφ' ἐνὸς μὲν διετήρησε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς καὶ σκληρᾶς δουλείας ζῶσαν τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐνέπνευσε εἰς τὰς ψυχὰς τῶν σκλάβων τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας. Γυμνοὶ καὶ τρισάθλιοι, διωγμένοι καὶ περιφρονημένοι, ἔρημοι καὶ μόνοι κατορθώνουν νὰ ἀνατρέψουν τὸν ὄγκον τῆς πανισχύρου Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, νὰ ἐκμηδενίσουν τὸ χάος τῆς διπλωματικῆς διαφθορᾶς τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ ἱδρῦσουν εἰς τὰ ἑρείπια καὶ εἰς τοὺς καπνοὺς τὴν ἐλευθέραν Πολιτείαν τῶν Ἑλλήνων!

Ποῦ ὑπάρχουν λοιπὸν αἱ ἀστεῖρευτοὶ πηγὰὶ τοῦ ψυχικοῦ δυναμισμοῦ τῆς φυλῆς μας;

Μὰ ποῦ ἄλλου, παρὰ εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν!

Ἡ ἐθνικὴ συνείδησις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διεφυλάχθη ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν πίστιν δι' αὐτὸ καὶ ὁ βάρδος τῆς ἐθνικῆς μας ἐλευθερίας, ὁ Ἐθνεγέρτης Ρήγας ὁ Φερραῖος ἔψαλλε μὲ τὴν λύραν τοῦ τὸν σκοπὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ ὁποία ἔγινε γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστι τὴν Ἀγία καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν.

Αὐτὴ ἡ Χριστιανικὴ πίστις δὲν μετουσιώθη μόνον εἰς συγκεκριμένας δυνάμεις, εἰς ὠρισμένα περιστάτικα, ἀλλὰ πρὸ παντὸς καὶ κυρίως διέσωσε τὴν ἠθικὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ὑποδού-

λων, ὥστε ἡ βαρεῖα καὶ σκληρὰ δουλεία νὰ μὴ τοὺς ἀποκτηνώσῃ. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἠθικὴ ἀξιοπρέπεια, αὐτὴ ἡ ἀνθρωπιὰ ἐστάθησαν τὸ βάθρον καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως. Ἔτσι π. χ. ἡ στρατιολογία τῶν Ἑλληνίδων γιὰ τὰ χαρέμια τῶν σουλτάνων, ἐκρίθη ὡς ἀμαρτία θανάσιμη, ἡ ὁποία πάσῃ θυσίᾳ ἔπρεπε νὰ ἐκμηδενισθῇ! Αὐτὸ ὅμως τὸ κριτήριον τὸ νὰ θεωροῦν δηλαδὴ ὡς θανάσιμον ἀμάρτημα τὸν βιασμόν μιᾶς παρθένου ἢ καὶ μιᾶς ὑπάνδρου γυναικὸς τὸ ἐξησφάλισε εἰς τὴν συνείδησιν τῶν σκλάβων ἡ Χριστιανικὴ πίστις. Οἱ κήρυκες τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἦσαν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν ἀπλότητα τῶν κηρυγμάτων τους καὶ τὴν δριμύτητα τοῦ ἐλέγχου τῶν συνεκράτησαν τοὺς σκλάβους ἀπὸ τὰς ἐπικινδύνους ἠθικὰς ἐκτροπὰς, πρὸς τὰς ὁποίας μοιραίως ὡδηγοῦντο ἀπὸ τὸ σκότος τῆς δουλείας. Τὸ μέγα δὲ χάσμα, τὸ ὁποῖον ἀγεφυρώτως ὀρθοῦτο μεταξὺ τῶν σκλάβων καὶ τῶν τυράννων ἦτο ἡ θρησκεία. Κάθε εἶδους συμβιβασμὸς ἢ κοινωνικὴ σχέσις, δυνάμενα νὰ ὀδηγήσουν εἰς ἐπιμιξίας καὶ νὰ ἐξασθενίσουν οὕτω τὸν φυλετικὸν δυναμισμόν τῶν ὑποδούλων ἀπεκλείετο ἐξ ἀφορμῆς τῆς θρησκευτικῆς διαφορᾶς. Οἱ σκλάβοι ἔβλεπον τοὺς τυράννους τῶν ὡς ἀπίστους. Πλησίον δὲ τῶν ἡρώων τῆς ἐλευθερίας, οἱ ὁποῖοι ἐστάθησαν ἀπόρρητα φρούρια, παρίστανται καὶ οἱ νεομάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τοὺς μαρτυρικοὺς ὁμολογητὰς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Ὄνόματα ὡς τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Νέου, Τριανταφύλλου Ζαγοράς, Κωνσταντίνου Ὑδρας, Γεωργίου Ἰωαννίνων καὶ ἄλλων εἶναι ἐξ Ἰσου βαρυσήμαντα, ὅπως τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων ἀρματωλῶν καὶ κλεφτῶν, γιὰτὶ ἀκριβῶς ἐδικαίωσαν τὴν Χριστιανικὴν πίστιν καὶ ἐνίσχυσαν

τὴν ἀγιότητά της εἰς τὴν συνείδησιν τῶν σκλάβων.

Οἱ ὑπόδουλοι ὡς ἐκ διαισθήσεως δὲν ἀντιέδρασαν μόνον εἰς τὴν προσπάθειαν τοῦ ἐξισλαμισμού τῶν τυράννων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν προσπάθειαν τῶν ἐτεροδόξων νὰ τοὺς προσηλυτίσουν εἰς τὴν Δυτικὴν ἢ τὰς ἐκκλησίας τῶν Διαμαρτυρομένων. Εἶναι δὲ πρὸς αἰώνιον τιμὴν τῶν πατέρων μας, ὅτι οὐδεὶς Ἑλλήν ἐγίνετο δυτικός, ἢ διαμαρτυρούμενος (ἐξ ἐκείνων βεβαίως, ποὺ παρέμειναν εἰς τὴν σκαβωμένην χώραν). Ἀνεδείχθησαν ὅλοι γνήσιοι ἀπόγονοι ἐκείνων, ποὺ ἐβροντοφώνησαν ὅτε κατεκρημνίζετο ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία «καλύτερα σαρικὴ τούρκικη παρὰ τῖάρα παπικὴ».

Ὁ θρίαμβος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὀφείλεται εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν μας. Χωρὶς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ὡς ψυχικὸν πλοῦτον καὶ πηγὴν πνευματικοῦ μεγαλείου οἱ Ἕλληνες θὰ κατεβαραθροῦντο εἰς τὰ τεράγνη τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς φρικτῆς δουλοπρεπείας πρὸς τοὺς τυράννους. Ἀλλωστε τὸ ἴδιον δὲν ἔκαναν, ὅταν οἱ Ρωμαῖοι κατέκταν τὴν χώραν των; Χωρὶς πνευματικούς ὀρίζοντας, χωρὶς ἠθικὰς ἀξίας, χωρὶς ψυχικὸν δυναμισμόν ἐδέχοντο τοὺς Ρωμαίους, τὰ τέκνα τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὡς γελοῖοι πύθηκοι!

Δυστυχῶς οἱ Ἕλληνες δὲν ἀντελήφθησαν εἰσέτι τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ 1821 ἀσφυκτικᾶ μέσα εἰς τοὺς τάφους τῶν δημιουργῶν του. Τὸ πνεῦμα τοῦ 1821 εἶναι πνεῦμα ἐθνικῆς ἀξιοπρεπείας, βαθυτάτης συναισθήσεως τῶν ἠθικῶν ἀξιών τῆς σεμνότητος, πνεῦμα ὀρθόδοξον, πνεῦμα σεβασμοῦ πρὸς τὰς παραδόσεις. Αὐτὰ ὅμως ἀκριβῶς τὰ στοιχεῖα λείπουν ἀπὸ τὸν ἐθνικὸν καὶ ἰδιωτικὸν β.ον τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ δημιουργία Ἐλευθέρου Κράτους δὲν ἦτο τὸ ἅπαν· ἡ δημιουργία ἐθνικῆς ζωῆς ὑπῆρξε ὁ σκοπὸς τοῦ Ἀγῶνος.

Ἡ Ἑλλάς ἐλευθέρη ἀπὸ τυράννους εἶναι οὐλόγη παντοειδῶν ξένων ἐπιδράσεων. Καὶ αὐτὸ κάνει τὰ ὁσὰ τῶν ἡρώων τοῦ 1821 νὰ τρίβουν ἀπὸ ἀγανάκτησιν.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Ἀνάκτορον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δεόν νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Ἀνάκτορον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΟΙ ΠΛΑΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ

ὑπὸ τοῦ Ὁσιολ. Μοναχοῦ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ὅμως ὁ Παῦλος ἦτο ἱτόμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς Αὐτοῦ (Πράξ. Θ'. 15) ἦτο ὁ πρῶτος τῶν Ἀποστόλων καὶ ὁ περισσότερον πάντων τούτων κοπιᾶσας (Α'. Κορινθ. ιθ'. ΙΕ'. 10), ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος περιῆλθεν ὅλην τὴν οἰκουμένην κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ «ἐν κινδύνους, ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλαῖς, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι» (Β'. Κορινθ. ΙΑ'. 27). Καὶ ὅμως ὁ τοσοῦτος καὶ τυλικῆτος τὴν ἀρετὴν οὐδέποτε ἐκαυχῆθη ἢ περιαντολόγησεν, ἀλλ' ἔλεγε: «καυχᾶσθαι δὲ οὐ συμφέρει μοι» (Β'. Κορινθ. ΙΒ'. 1) ἢ δὲ κ. Μαγουλᾶ κωδωνίζει τὴν 15ετὴ νηστείαν της, ἐξ ἧς ἔκαθε καὶ «ἀποβιταμίνωσιν» (καὶ ποῖος ἄλλος μᾶς βεβαίως τὸ τοιοῦτον ἐκτὸς τῆς ἰδίας αὐτῆς;) πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔκαθον οἱ ἐπὶ 70 καὶ 80 ἔτη χόρτα ὡμὰ τρώγοντες Ἅγιοι Πατέρες.

Ἐπὶ πλέον, πόθεν ἔμαθεν ἡ κυρία αὐτὴ, ὅτι τὴν Μεγάλην Πέμπτην καὶ ὥραν ὅραν ἀπογευματινὴν ἐσταυρώθη ὁ Κύριος καὶ δι' αὐτὸ κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν αὐτὴν «σταυρώνει» καὶ αὐτὴ τοῦ ἀσθενεῖς; Ἡμεῖς καὶ ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐκ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων μαθόντες γνωρίζομεν, ὅτι: Τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ἐσταυρώθη ὁ Χριστός, τὸ Μέγα Σάββατον ἔμεινεν ἐν τῷ Τάφῳ τὸ ἅγιον Σῶμά Του, καὶ τὴν Κυριακὴν ἐξ αὐτοῦ ἀνέστη τριήμερος ὥραν δὲ ἔκτεν οἱ Ἅγιοι Εὐαγγελιστὰι λέγουσι τὴν μεσημβρίαν. Ὅθεν καὶ γράφουσιν «ἀπὸ δὲ ὥρας ἕκτης ἕως ὥρας ἑνάτης σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος». Δὲν ἐννοοῦσιν ἕκτην ὥραν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ὥρολογίου, ὅπως ἐννοεῖ τοῦτο ἡ κ. Μαγουλᾶ διότι κατὰ τοῦτο (τὸ Εὐρωπαϊκὸν ὥρολόγιον) ἕκτη ὥρα εἶναι μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ ἐπομένως ἡλίου μὴ ὑπάρχοντος ἐν τῷ οὐρανῷ, κατὰ φυσικὴν συνέπειαν εἶναι σκότος. Ὅθεν καὶ ἐντεῦθεν ἀποδεικνύεται ἡ πλάνη.

Καὶ νὰ πλανᾶται ὁ ἄπλοῦς καὶ ἀγροῖκος λαὸς «ὁ μὴ γινώσκων τὸν Νόμον» ἔχει τοῦτο κάποιαν σχετικὴν συγγνώμην, κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν λόγιον, «ὁ δὲ μὴ γινούς, ἐποιήσας δὲ ἄξιον πληγῶν, δαρήσε-δλίγας» (Λουκ. ΙΒ'. 47). Δὲν ἀπαλλάσσεται καὶ οὗτος τῆς εὐθύνης, ἀλλὰ ΔΑΡΗΣΕΤΑΙ πάντως, ἀσχετῶς ἂν ὀλιγώτερον. Ἀλλὰ νὰ πλανῶνται συνεπαγόμενοι τῇ πλάνῃ καὶ ἀνωτέρας μορφώσεως ἄνθρωποι καὶ μάλιστα Ἀρχιερεῖς καὶ Κυθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, τοῦτο εἶναι πρωτοφανές, εἶναι «ἄνω ποταμῶν» τὸ τοῦ λόγου. Διότι γράφεται εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀπογευματινὴ» τῆς 21)1)57, ὅτι: τὴν κ. Μαγουλᾶ, κατ' ἐντολήν τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐπεσκέψθη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Δαμασκηνὸς μετ' ἐνὸς Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου συνοδευομένου καὶ ὑπὸ τῆς κυρίας του (ἐν παρόδῳ καὶ ὡς παρέργῳ σημειοῦται τὸ τοιοῦτον), οἵτινες, κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐφημερίδα, «ἔλαβον προσωπικὴν ἀντίληψιν αὐτῆς τῆς θείας χάριτος», τῆς ἐνοικιούσης δηλαδὴ εἰς τὴν κ. Μαγουλᾶ!! τὴν ὁποίαν ἐπὶ πλέον ἠρώτησαν ἐὰν θὰ τοὺς περᾶσουν αἱ ἀσθενεῖαι ὑπὸ τῶν ὁποίων κατέχονται καὶ τὰς ὁποίας (ἀσθενείας) ἐκεῖνη «ἐκ τῆς χάριτος» ἐ-

γνώρισε· καὶ ἔλαβον παρ' αὐτῆς καθησυχαστικὰς ἀπαντήσεις πλήρεις ἐλπίδων, ἀφοῦ τοὺς . . . «ἐσταύρωσε» καλὰ, καλὰ προφητεύσασα αὐτοῖς καὶ ἀποκαλύψασα πολλὰ ἐκ τοῦ ἱδιωτικοῦ αὐτῶν βίου!!!

Ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ γνωρίζομεν καὶ πιστεύομεν, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς εἶναι οἱ φορεῖς καὶ διαδόται τῆς Θείας Χάριτος· ὅθεν καὶ ζητοῦμεν παρ' αὐτῶν καὶ διὰ μέσου αὐτῶν τὴν θεῖαν χάριν εἴτε διὰ τοῦ σταυρώματος, εἴτε διὰ τῆς μετὰ δόσεως τῶν θεῶν Μυστηρίων. Ἡδὴ διερωτώμεθα: Τί κάμνουν οἱ περὶ τοὺς 100 ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἄνευ Ἐπαρχιῶν σχολάζοντες Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ 6,500—7,000 Ἱερεῖς αὐτῆς; Δὲν «σταυρώνουσιν» οὗτοι τοὺς χριστιανούς; εἴτε ὕμεις εἴτε πάσχοντας, ἀλλὰ πρέπει νὰ «σταυρώνη» αὐτοὺς ἡ κ. Μαγουλᾶ; Φαίνεται ὅτι ἐν τοιοῦτον συνιστώσιν ὁ Σεβασμιώτατος Τριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας μετὰ τοῦ κ. Καθηγητοῦ! Μὴ χειρότερα!! Διότι ὑπάρχουν καὶ χειρότερα. Εἰς τὴν «Ἀπογευματινὴν» τῆς 29ης Ἰανουαρίου 1957, σελ. 7 καταχωρεῖται φωτογραφία τῆς κ. Μαγουλᾶ διαμοιραζούσης «ἀντίδωρον εἰς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς» ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν! Καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ χειρότερα!!

Δὲν εὐρέθη ἕνας ἐκ τῶν τόσων χιλιάδων Ἱερέων καὶ Ἀρχιερέων, ἵνα μοιράσῃ τὸ ἀντίδωρον καὶ ἀνετέθῃ ἡ ὑπηρεσία καὶ τὸ διακόνημα τοῦτο εἰς τὴν κ. Μαγουλᾶ; Ἴσως νὰ ἐπαρουσιάσθῃ καὶ αὐτοχειροτόνητος Διάκονος καὶ Ἱερεὶς! Ἴσως διέταξεν αὐτὴν οὕτως «ἡ φωνὴ καὶ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου», τὴν ὁποῖαν, ὥς λέγει, κάθε ὥραν ἀκούει!!! Ἐνταῦθα ἔχει τὴν ἐφαρμογὴν του ὁ Ἀποστολικὸς λόγος τοῦ «πλανῶντες καὶ πλανώμενοι» ἐπειδὴ τὴν ἀλήθειαν οὐκ ἐδέξαντο εἰς τὸ σωθῆναι, διὰ τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψεύδει κλπ. (Β'. Θεσσαλονικ. Β'. 11).

Ὅμως θὰ ἐρωτήσῃ κανεὶς ἀπορῶν: Καὶ δύναται τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης, ὁ σατανᾶς δηλ. νὰ προχωρήσῃ καὶ ἐνεργήσῃ ὅπου ὑπάρχει ὁ Σταυρὸς καὶ λέγονται λόγια Θεωτικά; Ναί, ἀποκρινόμεθα ἀνεκδοκίμως καὶ στηριζόμενοι καὶ εἰς τὸ Ἀποστολικόν, ὅτι «καὶ αὐτὸς ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός» ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, εἰς πλεῖστα μέρη τῶν ὁποίων σημειοῦνται θαύματα καὶ ὀπτασίαι καὶ λατρεῖται κατὰ φαντασίαν γενόμεναι ὑπὸ πλάνων καὶ γοήτων βασιλεύοντων σταυροὺς καὶ εἰκόνας καὶ ὑποψαλλόντων (μουρμουρίζοντων) λόγια τῆς Θείας Γραφῆς καὶ τοῦ Ψαλτηρίου, ἀλλὰ πάντοτε διεστραμμένως, πλὴν ἐνεργοῦντες ὅτι καὶ ὁ ψαλῆς, ὅστις ἄνευ δολώματος δὲν συλλαμβάνει τὰ ψάρια. Ὁ χρόνος ὅθεν θὰ δείξῃ καὶ περὶ τῆς κ. Μαγουλᾶ ἂν πρόκειται περὶ μεγαλομανοῦς καὶ ἐσκεμμένως ἐνεργοῦσης ἢ πρόκειται περὶ ἐχούσης πνεῦμα πλάνης καὶ ὑπ' αὐτοῦ κινουμένης. Ἀποκλείεται ὅμως ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ὅτι αἱ πράξεις, αἱ ἐνέργειαι καὶ οἱ λόγοι αὐτῆς ἔχουσιν ἐκ Θεοῦ τὴν προέλευσιν.

Ἐὰν ὁ χρόνος καὶ ὁ χώρος ἐπέτρεπε, θὰ κατεχωροῦντο ἐνταῦθα πλεῖστα ψευδοθαύματα, ψευδοαποκαλύψεις καὶ ἀπίται γενόμεναι κατὰ καιροὺς ὑπὸ τῶν ἐπιτηδείων εἰς βάρος τῶν ἀπλοϊκῶν πασχόντων πολλὰκις ὑποβολὴν καὶ αὐθυπολήν· θὰ εἶναι δὲ ἀσφαλὲς πολλοὶ οἱ ἐνθυμύμενοι τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1948 ὁμαδικὴν αὐθυποβολὴν τῶν φανταζομένων ἐμφά-

νειαν ἁγίων Εἰκόνων «εἰς τὰ τζάμια» ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ, Θεσσαλονίκῃ καὶ ἄλλαχοῦ, ὅπου ἐσταμάτησαν καὶ αἱ συγκοινωνίαι ἐκ τῆς μεγάλης συρροῆς τοῦ πλήθους τῶν ὑποβληθέντων ἀνοήτων. Ἐπιδρομὴ ἐμφανείας ἁγίων Εἰκόνων!!! Μεγαλειτέρα διακομώδης τῆς θρησκείας δὲν ἡμποροῦσε νὰ γίνῃ. Οὕτε ποτὲ ἄλλοτε ἐγέλασε περισσότερον ὁ σατανᾶς κατορθώσας νὰ συγκρατῇ συγκεντρωμένους χιλιάδας ἀνθρώπων ἐν μέσῳ τῶν πλατειῶν καὶ κατακειμένων ἀπὸ τὸν φλέγοντα ἥλιον ἐν μεσημβρίᾳ καὶ ὑπὸ θαρμυκρασίαν 45 καὶ πλέον βαθμῶν Κελσίου. Καὶ τί νὰ ἴδωσιν; ἁγίας Εἰκόνας εἰς τὰ τζάμια ὥς ἂν ἦτο δύσκολον εἰς αὐτοὺς νὰ εἰσέλθωσιν εἰς ἕνα ἐκ τῶν Ἱερῶν Ναῶν ἵνα ἴδωσι τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ἢ τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἢ τοῦ οἰουδῆποτε Ἁγίου. Παρόμοιον τι συμβαίνει καὶ σήμερον μετὰ τὴν κ. Μαγουλᾶ. Ἀλλ' ἄς μὴ πλανῶνται οἱ ἄνθρωποι.

Καυσοκαλύβια Ἁγίου Ὁρους τῇ 5ῃ Φεβρουαρίου 1957
Ἀντώνιος Μουστάκας Μοναχὸς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΔΡΑΜΑ.—Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίων Ἐπαρχῶν ἐγένετο Ἱερὰ Λειτουργία ἐντὸς τοῦ εὐρυχώρου αὐλογόρου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἁγιάζοντων τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν βασιλεύοντων ἀνὰ μίαν Ἁγίαν Εἰκόνα. Τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀνασταλώσεως τῶν Ἀγίων εἰκόνων ἐκήρυξεν ὁ Αἰδὸς. Ἱερεὺς Μιχαὴλ. Κατὰ τὴν τέλει τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Κυριακῆς ἀνεγνώσθη ὁλόκληρον τὸ Συνοδικόν.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΙΕΡΕΩΣ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 28ης Φεβρουαρίου ἐ. ε. ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Ἱερεὺς τοῦ Παραρτήματος Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Ἀμυσιανῶν—Καβάλας Ἰωάννης Κωνσταντινίδης εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν. Ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς τὸ 1946 καὶ ἐξυπηρέτησε μετὰ ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως πλεῖστα Παραρτήματα Μακεδονίας καὶ Θράκης. Πέρυσι δις ἐλείτούργησεν εἰς Ποταμίαν—Θάσου διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν Ὀκτώβριον μῆνα. Ὁ θάνατος τοῦ ἀγωνιστοῦ τούτου Ἱερέως συνεκέντρωσεν εἰς τὸ Παραρτήμα τοῦ χωρίου του τοῦ Κληρικοῦ μας παν. Ἱερομόναχον Π' Ἀμβρόσιον καὶ Αἰδὸς. Ἱερεῖς Νικόλαον Ἀλεξανδρίδην καὶ Μιχ. Ν. Σαββόπουλον καθῶ; καὶ τῇ ἑσπέρῃ Γ.Ο.Χ. ἐκ Καβάλας, Μεσσηνίας καὶ Δράμας. Ἐκηδεύθη καὶ ἐτάφη μετὰ τὴν συμπράξασιν τῶν Ἱερέων μας ἐν μέσῳ τοῦ πενθοῦντος πλήθους τῶν πανκρίνων προσελθόντων συγχωριανῶν του, τῶν μακρόθεν προσελθόντων καὶ τῆς βαρυπενθοῦσης οἰκογενείας του.

Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Αἰδ. Ἱερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος. Αἰωνία του ἡ μνήμη.

Παρακλήσεις

Παρακαλοῦμεν τοὺς δφείλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν Ἱερόν ἀγῶνα δφειλᾶς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὀπισθεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΕΙΣ

Ἡ Μεγίστη ἑορτὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἶναι τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς ἡθικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτοκίου ὁ Αὐτοῦ τῆς ἔρχεται νὰ θρασύσῃ τὰς ἀλύσσεις τῆς ἡθικῆς δουλείας τοῦ ἀνθρώπου, «Ὁ δαυλὸς τῆς ἁμαρτίας ἐλευθεροῦται καὶ ἀπὸ τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἀδου πηδᾷ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Θεοῦ.» «Ὅ, τι ἔγινε πρὸ τῆς θείας ἐνσαρκώσεως, ἀνήκει εἰς τὴν προϊστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Λόγου εἶναι καὶ θά μείνῃ τὸ παμμέγιστον γεγονός τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου.

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἀνδρέου Ἐπισκόπου
Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμίτου

Ἐπέστη σήμερον ἡ πάντων χαρά, λύουσα τὴν πρώην ἀράν. Ἐπέστη ὁ πανταχοῦ, ἵνα τὰ πάντα πληρώσῃ χαρὰς. Ἐπέστη δὲ πῶς; Οὐ δορυφόρους ἔχων, οὐ στρατιὰς ἀγγέλων συνεπαγόμενος, οὐ κομπάζων τὴν πρόδον, ἀλλ' ἡσυχῇ καὶ ἡρέμα τοῦτο ποιῶν, ἵνα λάθῃ τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους, ἵνα τέχνη σοφίας παγιδεύσας τὸν ὄφιν, καὶ τὸν Δράκοντα φενανίσας τὸν νοῦν, τὸν Ἀσσύριον, τὸν πᾶσαν ὑφ' ἑαυτὸν δουλωσάμενον τὴν ἀνθρωπίνην εὐγένειαν, ἀρπάσῃ τὸ λάφυρον.

Οὐκ ἀνασχομένης αὐτοῦ τῆς ἀπειρομεγέθους περὶ ἡμῶν εὐσπλαχνίας τοσοῦτον ἔργον ζημιωθῆναι, τὸν ἀνθρώπον, δι' ὃν οὐρανούς ἐκαμάρωσε, γῆν ἐστερέωσεν, ἕρα ἐξέχευε, θάλασσα ἤπλωσε, καὶ τὴν φαινομένην ἄπασαν ἔτεκνῆται κτίσιν.

Διατοῦτο Θεὸς ἐπὶ γῆς, Θεὸς ἐξ οὐρανοῦ, Θεὸς ἐν ἀνθρώποις, Θεὸς ἐν γαστρὶ Παρθένου φερόμενος, ὁ πανταχοῦ μὴ χωροῦμενος.

Ἐντεῦθεν ἡ ἀνθρώπου φύσις χαρὰς, προσοίμα δέχεται, καὶ τὴν ἀρχὴν λαμβάνει Θεώσεως.

Ἐντεῦθεν τὸν ἑαυτῆς ἀποκειραμένη τῆς ἁμαρτίας πολυφάνταστον πλοῦτον, νυμφοστολεῖται τῷ Κτίσαντι. Ἐντεῦθεν ἡμῶν ἡ πρώτη διάπλασις, νέαν ἀνάπλασιν δέχεται· καὶ ὁ γηραιὸς κόσμος τὴν ἐξ ἁμαρτίας παλαιώσιν ἀποτίθεται.

Ἄλλ' «Εὐφραίνεσθω ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν, καὶ νεφέλαι ρανάτωσαν δικαιοσύνην. Σταλαξάτω τὰ ὄρη γλυκασμόν, καὶ οἱ βουνοὶ ἀγαλλίασιν», οὕτως ἔλεγε ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ. Σήμερον γὰρ «τὸ ἀποκεκρυμμένον πρὸ τῶν αἰώνων μυστήριον», φανεροῦται «καὶ ἀνακεφαλαίωσιν ἐν Χριστῷ τὰ σύμπαντα δέχεται». Σήμερον ἡ δημιουργὸς τῶν ὄλων ἐξουσιαρχία, τῇ προβεβουλευμένην αὐτῇ, τῆς τῶν ὄντων ποιήσεως, πρὸς πέρας ἄγει βουλὴν, ἵνα τὴν καθ' ἡμῶν ἐξ ἀρχῆς προειρηθεῖσαν τῷ ἀρχηγῷ τῆς κακίας βουλὴν διακρούσῃ. Διὰ τοῦτο χορεύουσιν ἄγγελοι, συγκαίρουσιν ἄνθρωποι καὶ ὁ σύμπας ἀνανεύμενος πρὸς ἑαυτὸν ἐπανερχεται κόσμος. Τίς νοῦς, ποία δὲ ταῦτα χωρήσει γλώττις; μήτε γὰρ λόγος ἐκφράσας δυνήσεται, ἢ ἀκοὴ δέξασθαι.

Εἰκότως οὖν ἡ παρούσα πανήγυρις φαιδρὰ καὶ γεγανυμένη συγκεκρότηται σήμερον τὴν παγγενεστάτην τοῦ ἡμετέρου φυράματος ἐορτάζουσα πρὸς ἡμῖν. Τίς οὖσα καὶ ποταπή; Τῆς μὲν κτήσεως ἀ-

πάσης εὐφροσύνην, τοῦ δὲ γένους ἀνόρθωσις. Οὐκοῦν χαρὰς εὐαγγέλια σήμερον. Θεοῦ φιланθρωπίας μνημόματα· παγκοσμίῳ σωτηρίας χαρμόσυνα. Πόθεν καὶ παρὰ τίνας καὶ πρὸς τίνα ἦκοντα; ἐξ οὐρανοῦ καὶ «παρὰ Θεοῦ καὶ πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἄνδρι». Τίς ἡ παρθένος; Τίς ὁ ἄνδρ; Τίνα δὲ τούτοις δνόματα; Τῇ μὲν Μαρία· τῷ δὲ Ἰωσήφ. Ἀμφότεροι δὲ ἦσαν «ἐκ γένους Δαβὶδ» Τίνας ταῦτα διακονοῦντος καὶ ὅθεν ἦκοντος; Τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἐξ ὑψίστου ἀποσταλέντος εἰς διακονίαν τοῦ θαύματος. Ἐδεῖ γὰρ τοῦ Ὑψίστου τὸν λειτουργόν, ἐκ τῶν ὑψίστων ἐπὶ γῆς κατακτάντα, παράδοξον ἐπὶ παραδόξοις τοῖς πράγμασι διακομῆσαι μυστήριον. Τί τοῦτο; τοῦ Κυρίου συγκατάβασις, εἰς ἀρχηγὸν τῆς περὶ ἡμᾶς οἰκονομίας φανέρωσιν, καὶ τὴν ἀπ' αἰῶνος κεκαλυμμένην τῆς θείας βουλῆς καὶ προγνώσεως ἔμφασιν καὶ βεβαίωσιν.

Ἀλλὰ τοῦ ταῦτα καὶ πότε καὶ διὸν χάριν; «Εἰς Ναζαρέτ, πόλιν τῆς Γαλιλαίας, τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ, καθ' ὃν Ἰωάννης συνέλειπτο», ἵνα τὸν ἐρχόμενον κηρύξῃ ἐγγάστριον. Ὅθεν ὁ Γαβριὴλ πρὸς τὴν ἐπίγειον παστάδα τῶν αἰθερίων καταπτὰς ὑπερώων ἐπέστη τῇ Ναζαρέτ καὶ τῇ Παρθένῳ προσελθὼν, τῆς ἀφράστου οἰκονομίας ἀσφαγεῖ διηκόνει τὸ μήνυμα. Τοῦτο τῆς πρὸς ἀνθρώπους θείας καταλλαγῆς τὸ μυστήριον. Τοῦτο πανηγυρίζομεν σήμερον, τὴν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους συνάφειαν, τὴν τοῦ προσλήματος θέωσιν, τὴν τῆς εἰκόνος ἡμῶν ἀναμόρφωσιν, τὴν εἰς τὸ κρεῖττον ἀλλοίωσιν, τὴν εἰς οὐρανούς ὑψωσιν καὶ ἀνάβασιν.

Διὰ τοῦτο χαρὰ χαίρει τὰ σύμπαντα σήμερον καὶ πᾶσα τῶν ὑπερκοσμίων δυνάμεων ἡ νοητὴ διακόσμησις, ταῖς θέαις περὶ ἡμᾶς καταλλαγαῖς ἐπιστεῦδεται. Φίλον γὰρ αὐταῖς πρὸς Θεὸν ἡμῶν ἐπανόρθωμα καὶ ἡ πρὸς τὴν ἀμείνω κατάστασιν πρόδοσις καὶ ἀνάβασις.

Καὶ γὰρ εἰσὶ λίαν συμπαθεῖς καὶ φιλάνθρωποι, ὅτε «εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενοι τῶν μελλόντων κληρονομεῖν σωτηρίαν». Τοιγαροῦν ἀγαλλιάσθω τὰ σύμπαντα σήμερον καὶ ἡ φύσις σκιρτάτω. Ὁ οὐρανὸς γὰρ ἐξανοίγεται, ἡ γῆ τὸν Βασιλέα τοῦ παντός ἀφανῶς ὑποδέχεται. Ναζαρέτ, τὴν Ἐδέμ μιμουμένη, τὸν τῆς Ἐδέμ φυτουργὸν ἐγκολπάζεται. Ὁ πατὴρ τῶν οἰκιτρῶν, τὴν ἀνθρωπίνην ἐσχαιάν, τῷ μόνῳ νόμῳ ἐξ αὐτοῦ γεννηθέντι μνηστεύεται καὶ Γαβριὴλ τῷ μυστηρίῳ διακονεῖ καὶ τῇ Παρθένῳ ὑποφρονεῖ τὸ χαῖρε, ἵνα τὴν χαράν, ἣν ἡ προμήτωρ ἀπώλεσαν, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀδάμ ἢ ἐκ Δαβὶδ ἀνατείσασα, δι' ἑαυτῆς ἀνασώσῃται. Σήμερον ὁ τῆς δόξης πατὴρ εἰς οἶκτον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐλ-

(Συνέχεια εἰς τὴν ὅην Σελίδα)

ΤΗΝ 25^{ΗΝ} ΜΑΡΤΙΟΥ

Διὰ τὸ Ἔθνος μας ἡ 25^Η Μαρτίου εἶναι ἡ δευτέρα πανύψηλος κορυφὴ ἡ-
θικοῦ μεγαλείου. Τὸ μέγιστον διδάγμα τῆς Ὁρησκείας μας καὶ τῆς κατα-
γωγῆς μας ὡς Ἑλλήνων, γίνεται δύναμις ποῦ θραύει τὴν δουλείαν. Οἱ
Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες ἀνοίγουν νέους ὁδούς εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἡ ἡθι-
κὴ ἐλευθερία τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁλοκληρώνεται μέσα εἰς τοὺς σκληροὺς
ἀγῶνας τοῦ 21. Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τοὺς μάρτυρας τῆς ἱεστῆς καὶ
τοῦ Ἔθνους.

Ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἐπετείῳ ΤΙ ΠΡΟΣΕΦΕΡΑΝ Οἱ ΞΕΝΟΙ Εἰς τὸν Ἐθνικὸν Μᾶς Ἀγῶνα

Μόνος του σὺν λιοντάρι ἀνῆλθε τὸν ἀνηφορικὸν
Γολγοθᾶ τῆς Ἐθνικῆς του Ἐλευθερίας ὁ Ἑλληνι-
κὸς Λαός. Μόνος του ἐνίκησε. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ
Εὐρώπη ἀντιέδρασε εἰς τὸ ὑπέρροχον αὐτὸ ἔξαλμα τοῦ
λαοῦ μας καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ ἀπομονώσῃ. Δὲν ἀμ-
φισβητεῖ βεβαίως οὐδεὶς τὴν συμπαράστασι τῶν
φιλλελήνων, οἱ ὅποιοι ἐπότισαν μὲ τὸ αἷμα τῶν τῆν
ἐλληνικὴν Γῆν. Αὐτοὶ ὅμως ἦσαν ἄτομα καὶ ὄχι
φορεῖς εὐρωπαϊκῆς ἐπισήμου βουλήσεως. Ἀπ' ἐναι-
τίας ἡ ἐπίσημος Εὐρώπη ἔκαμε τὸ πᾶν διὰ νὰ ἀ-
ποπνίξῃ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ νὰ
καλλιεργήσῃ τὸν ἀδελφοκτόνον σπαραγμόν. Ἀνα-
γράφομεν κατωτέρω ἀπόστασμα τοῦ ἀειμνήστου
στρατηγοῦ Μακρυγιάννη διὰ νὰ τὸ μελετήσουν ὅσοι
Ἕλληνες βλέπουν τὴν Εὐρώπη μὲ τὸ βλέμμα τῆς
δουλοπρεπείας καὶ μεταφέρουν στὴν ἐθνικὴ μας
ζωὴ καὶ ἑκάστη φθοροποιὸ ἐπίδρασί τους.

«Καὶ παραδοθήκαμεν εἰς τὴν τιμὴν ἐσᾶς τῶν ὁ-
μοθησίων μας Ρούσων καὶ Ἀγγλῶν καὶ Γάλλων
νὰ μᾶς σώσετε—κι' ἐσεῖς οἱ φιλόανθρωποι τις πρώ-
τες χρονιὲς πᾶντα ἕνα ἄδων παιδι, ἕνα ὄρφανό,
ὅπου γύρευε ἡ τυραγνία νὰ τοῦ πάρῃ τὴν ζωὴν του
καὶ τὴν τιμὴν του καὶ τὴν ὁρησκείαν του καὶ μὲ τὴν
βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐσώθη. Καὶ οἱ τρεῖς ἐσεῖς τὸ
κιντυνεύετε νὰ τὸ πᾶτε πάλι εἰς τὴν δικαιοσύνην
τοῦ τύραγνου καὶ δύνετε δύναμιν αὐτοῦ τοῦ τύ-
ραγνου, ὅπου τὸν τρέμετε ἐσεῖς, κι' αὐτὸ τὸ παιδά-
κι σᾶς ἔδωσε νὰ καταλάβετε ὅτι κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ
Γκρασινιόρη (!) δὲν εἶναι καὶ ἡ δύναμις του. Δὲν
στοχαστήκατε ὅταν ἐφοδιάζετε τὰ κάστρα τοῦ Γκρα-
σινιόρη τις πρώτες χρονιὲς, δι' ἣν δύναμιν Θεοῦ
νὰ λευτερωθῇ; Τί φαντάζεσθε, ὅτι μᾶς βοηθή-
σετε, ἢ μᾶς μολύνετε καὶ μᾶς ἀφανίζετε; Εἶμι
νὰ γίνεται ἀπὸ μᾶς ἦταν καλύτερα καὶ τὸ καλὸ σας
καὶ τὸ κακὸ σας! Εὐγνωμονοῦμεν οἱ Ἕλληνες γε-
νικῶς τοὺς φιλοανθρώπους ὑποκόγους σας, ἔχομεν
χάριτες σ' αὐτοὺς τοὺς εὐεργέτες μας—καμιὰ χάρις
σ' ἐσᾶς τις ἀνεμοδοῦρες, τις διαφραγμένους μηχανὰς
δὲν ἔχομεν! Οἱ τίμοι ἄνθρωποι νὰ μὴν σᾶς ἀκού-
σουν! Οὕτε τὸ καλὸ σας θέλουν νὰ τοὺς κάμει
Ἄς σᾶς εὐγνωμονήσουν ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς δώσανε
τὰ δάνεια καὶ τᾶφικισαν λούσια καὶ πολυτέλειες
καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ἐκεῖνῶν ἐκάματε καλὸ μὲ τὰ
δάνειά σας, τ' Ἀρμασπέρη (σ. σ. Ἀρμασπεργκ
μέλος τῆς ἀντιβουλίας ἐπὶ Ὀθωμανοῦ), τοῦ Κωλέτ-
τη, τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ συντροφίας τους.
Καὶ πάλι ὅσα σᾶς λέγω δὲν ἐλπίζω νὰ τὰ κατορθώ-

ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ἰωαννικίου Οἰκονόμου (τοῦ ἐξ Οἰκονόμων)

«Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν. ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Τὴν αὐτὴν, ἀδελφοί, τοῦ Σωτῆρος ἐντολὴν ἐπα-
ναλαμβάνει πρὸς ἡμᾶς μετὰ πάσης εὐλαβείας καὶ ἡ
Πατρίς. Καὶ ἡ Πατρίς ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν τῆς φι-
λογενείας τὸν φόρον, ὅστις εἶναι τὸ μόνον γνώρι-
σμα καὶ τοῦ ἀγαθοῦ Χριστιανοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ
πολίτου.

Ἡ Πατρίς εἶναι ἡ πολυσέβαστος μήτηρ τοῦ λο-
γικοῦ ἀνθρώπου, ἡ εὐεργετικώτατη τροφὸς αὐτοῦ
καὶ διδάσκαλος, τὸ ἱερώτατον στάδιον, εἰς τὸ ὅποιον
κατέβη πρῶτος νὰ γυμνασθῇ τοὺς ἀγῶνας τῆς φι-
λαδελφείας καὶ τῆς φιλανθρωπίας.

Εἰς τὴν πατρίδα πρῶτον εἶδεν τὸν ἥλιον, ἀνέ-
πνευσε τὰς ζωογόνους αὔρας τοῦ ἀέρος, ἔμαθε νὰ
ἐκφράζῃ τὰς ἐννοίας διὰ τοῦ λόγου, ἐτρόφη καθὸ
χριστιανός, τὸ ἄδολον γάλα τῆς εὐσεβείας, ἔλαβε τὰ
στοιχεῖα καὶ τῆς φυσικῆς καὶ τῆς ἡθικῆς ἀνατροφῆς.
Χρεωστὴ λοιπὸν νὰ τιμᾷ τὴν πατρίδα, καθὼς καὶ
τοὺς αὐτοῦ γονεῖς, οἵτινες εἶναι καὶ αὐτοὶ τέκνα
τῆς σεβαστῆς ταύτης πατρίδος καὶ πατρογόνου ῥι-
ζης ὅλης τῆς αὐτοῦ γενεᾶς. Χρεωστὴ νὰ φρονή στα-
θερῶς, ὅτι δὲν ἐγεννήθη εἰς τὸν κόσμον μόνον δι'
ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πατρίδα. Ἡ πατρίς ἔχει
δικαίωμα ἀγιώτατον εἰς ὅλα τοῦ πατριώτου τὰ προ-
τερήματα, εἰς τὰς ἀρχάς, εἰς τὰς γνώσεις, εἰς τὰ
πλούτη, εἰς ὅλας αὐτοῦ, τὰς δυνάμεις, ὅπως ἂν ἔχη
καὶ ὅπου ποτε ἂν τύχῃ νὰ διατρίβῃ.

Καθὼς τὰ εὐκαρπια δένδρα, ὅσους ἐκτρέφωσι
καρπούς, πρῶτον τοὺτους παραθέτουσι εἰς τὸ γενέ-
θλιον αὐτῶν ἔδαφος, τοὺς δὲ περισσεύοντας χαρί-
ζουσι, ἡδεῖαν ἀπόλαυσιν, εἰς τὴν ξεντείαν, παρο-
μοίως καὶ ὁ ἀγαθὸς καὶ γνήσιος πατριώτης χρεωστῇ

σητε, ὅτι ἂν εἴσατε ἐσεῖς ἄδικοι κι' ἀνθρωποφά-
γοι καὶ περσισταὶ τῆς κακίας, εἶναι ὁ Θεὸς δι-
κίος, ἀληθινός, δυνατός. Θυμηθῆτε, ὅτι αὐτὰ σᾶς
γράφει ἕνας μικρὸς Ἕλληνας· ὅτι λίγον μὲ μέλει
ἐμένα ἀπὸ, ἐσεῖς ἢ δυνατοὶ εἴσατε ἢ ἀδύνατοι.
Ἀγαθοὶ ὅταν εἴσατε καὶ δίκαιοι, εἴσατε καὶ δυνα-
τοὶ· τότε ἐγὼ σᾶς σέβομαι καὶ σᾶς προσκυνῶ, ἀλ-
λιῶς δὲν θέλω νὰ σᾶς ξέρω, οὔτε νὰ σᾶς ἀκούσω!
Ἀπὸ αὐτὰ ὅλα ἡ πατρίδα κλονίζεται, ἀπὸ τις ὁδη-
γίς τις πατρικὴς τῶν πρέσβων καὶ δικῶν μας ξενο-
λατρῶν».

(Ἀπομνημονεύματα Στρατηγοῦ Μακρυ-
γιάννη, Τόμος Β'. Βιβλίον Γ', σελ. 114)

(1) Γκρασινιόρης ἐλέγετο ὁ Σουλτᾶνος.

τὴν εὐκαρίαν τῶν ἑαυτοῦ προτερημάτων πρῶιστα καὶ μάλιστα εἰς τὴν γεννήσαν καὶ ἐκτρέψαν αὐτὸν γῆν.

Διὰ τοῦτο καὶ θεῖοι καὶ ἀνθρώπινοι νόμοι καταδικάζουν ὡς παρалоίαν (ὡς φονέα τοῦ πατρὸς του) τὸν παραβάτην τῶν πατριωτικῶν καθηκόντων. Διὰ τοῦτο προστάζουν καθένα νὰ ὑπερμαχῇ κατὰ πρῶτον λόγον ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ κατὰ δεύτερον λόγον ὑπὲρ τῆς πατρίδος. «Μάχου ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος». Διὰ τοῦτο τέλος αὐτὴ ἡ φύσις μᾶς ἔχει τοιουτοτρόπως προσκολλημένους εἰς τὸ γενέθλιον ἔδαφος, ὥστε δὲν συγχωρεῖται συνήθως εἰμὴ εἰς μόνους τοὺς ἀναισθήτους ἢ παντάπασιν τὰ ἥδη σαπρούς καὶ διεφθαρμένους, νὰ μὴ αἰσθάνωνται ἀγάπην καὶ πόθον διὰ τὴν πατρίδα. Ὡς καὶ αὐτὰ τὰ κατ' αὐτὴν ἄψυχα συχνάκις καταθέλγουν αἰχμαλωτίζοντα τὸ μνημονικὸν μᾶς. Ὁ ἥλιος τῆς πατρίδος μᾶς φαίνεται γλυκύτερος, ὁ ἄηρ εὐλυνότερος καὶ ζωηρότερος, τὰ προϊόντα τροφιμώτερα, ποικιλωτέρα καὶ ἡδύτερα.

Τὰ καλὰ λειβίδια, τὰ σκιερὰ δάση, τὰ καθαρὰ νερά, πολλάκις καὶ ἔν δένδρον, ἔν ρυάκιον, καὶ βράχους τις ἀπότομος τῆς πατρίδος κυριεύει καὶ κατακρατεῖ τὴν φαντασίαν τοιουτοτρόπως, ὥστε ὅσον καὶ ἂν εἶναι μικρὸς ὁ τόπος τῆς γενήσεως ἐκί στον, εἰς τοῦτον ἐγκλωπιζέται (ὑπερφανεύεται) καὶ πρὸς τοῦτον ἐκ τῆς ξενιτείας πυκνῶς ἀποβλέπει καὶ τοῦτον ὅμι ἄκαξ ἐπροτίμησε ἀπὸ εὐδαιμενεστέρας χώρας καὶ πόλεως τῆς οἰκουμένης.

Ἐάν λοιπὸν πᾶς ἀτίλος πατριώτης ἔχη τοῦτο τὸ χρέος πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα, πόσον, ἀγαπητοί, πρέπει νὰ εἶναι τὸ χρέος ἡμῶν πρὸς τὴν ἡμετέραν; Ἕλληνες χριστιανοί, συλλογισθῆτε εἰς ποίαν γῆν ἐγεννήθημεν καὶ ποία τις εἶναι κατὰ τὸ παρὸν ἡ κατάστασις αὐτῆς.

Ἡ πατρίς τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς ἀρετῆς, ἀφοῦ τοσούτους χρόνους ἐβασανίσθη ὑπὸ τὸ σιδηροῦν σκήπτρον τῆς ἀσεβείας, ἀντιπαλαίει σήμερον πρὸς τὰς φάλαγγας τοῦ θανάτου. Οἱ ἐκλεκτοὶ τῆς ἐκκλησίας υἱοὶ μονομαχοῦσι πρὸς τὰ λυσσῶντα τέκνα τῆς Ἄγας. (1) Ὡς φιλότατη πατρίς, ὦ Ἕλλάς! Ποῖον ἄξι καὶ πότε θέλει γίνεαι τῆς ἀνίσου ταύτης πάλης τὸ τέλος;

«Περὶ φιλογενείας» 1815

(1) Δούλη τοῦ Ἀβραάμ, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Ἰσμαὴλ γενάρχης τῶν Ἀγαρηνῶν.

ΛΟΓΟΣ Εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης Σελίδος)

θῶν τὴν ἐν Ἀδὰμ φθαρείαν φύσιν Ἰλέω κατὰ πτεύει τῷ βλέμματι.

Σήμερον τῶν αὐτοῦ παναγάθων σπλάχνων ὁ τῆς εὐσπλαχνίας δοτὴρ ἀνακαλύπτει τὴν ἄβυσσον καὶ διοχετεύει τῇ φύσει τὸν ἔλεον, καὶ ὕδωρ πολὺ καλύψας θαλάσσας. Ἐπρεπε γὰρ ἰφ «ἐξ οὗ καὶ δι.» οὐ καὶ ἐν ᾧ τὰ πάντα συνέσκηκε» ἐλέω τῆς κατ' ἡμᾶς ἀρχαίας ἀρχῆς τὴν καταδίκην ἀμείψασθαι δόξη τὴν αὐτοῦ παραδοξάσα τὴν ἀδοξήσαν ἐν Ἀδὰμ φύσιν καὶ ἀληθεῖα τὴν τοῦ πατρὸς τοῦ ψεύδους ἐπισημνον συμβολὴν ἀποσεύσασθαι, ἥ; ἔργον ἢ πρῶτη παραβάσις, τοῦ Ἀδαμίου πλάσματος τὸ παράπτωμα.

Μετὰ ἀπάντησιν εἰς τὸν
κ. Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΝ

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ

Ἐλάλησε λοιπὸν ὁ κ. Παλαιολόγος! Ἀκούσαμε (διαβάζοντας) τὸ ἄλλημά του εἰς τὸν «Ταχυδρόμο» τῆς Κυριακῆς (24 3-57). Χάλασμός σιὰ Κατηχητικά! Λουκέτο κ' ἰδέσθαι! Γιατί; Γιατί, λέει ὁ κ. Παλαιολόγος, τοῦ ἔγραψε μιὰ μητέρα, ὅτι ἡ κόρη τῆς «πέρσσε τὸ καλοκαίρι χωρὶς νὰ φορέσῃ κοντὸ μανίκι». Γιατί τὸ Κατηχητικὸ «ἦταν ἡ καταστροφή τῆς».

«Θῆτε κινηματογράφος, οὔτε τραγοῦδι. Πλήρης μαρσμός; ἄρρησις τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ γέλιου, ὅσις ποίησις τοῦ ὕφους, στρουφνὸς γεροντοκορισμός».

Καὶ ὁ κ. Παλαιολόγος διερωτᾷται «πῶς εἶναι νοητὸν σὲ μιὰ χώρα μὲ παιδεία ἔθνικη, μὲ ἱπουργεῖο Παιδείας, μὲ Ἀκαδημία Παιδαγωγικῆς, νὰ παρουσιάζωνται τέτοιαι μορφῆς ἐκδηλώσεις;»

Ποῖες ὅμως εἶναι οἱ «ἐκδηλώσεις» αὐτές; Τὰ μεμονωμένα παραδείγματα 2—3 προσώπων; Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους; τί ἔκαναν τὰ πρόσωπα αὐτά; Εἶναι ἀρρωστημένη ἐκδήλωσις, τὸ ὅτι θελήσανε νὰ ζήσουνε σεμνά; Τὸ ὅτι δὲν θελήσανε νὰ μολυνθοῦν μετὰ τὰ πορνικὰ συμπλέγματα τῆς δόθῃς;

Τὸ ὅτι δὲν δεχθήκανε νὰ μεταβληθοῦν; σὲ ἀδιάντροπο γυμνὸ θέαμα στὶς ἀκρογιαλίες;

Κι' ἂν ἀκόμα ἔχουμε καμμιά περίπτωσι μελαγχολίας ποῖος ἐγγυᾶται, ὅτι αὐτὸ κατ' ἀνάγκην ὀφείλεται στὴν ἐλπίδα τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου;

Ἡ κληρονομικότης; Τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον; δὲν εἶναι παράγοντες, ποὺ ἐπιδρροῦν;

Θὰ ὑπενθυμίσουμε στὸν κ. Παλαιολόγο καὶ σ' ὅλους, ποὺ σκέπτονται σὰν κ' αὐτὸν μερικὰ γεγονότα!

Ἡ τραγωδία τῆς οἰκογενείας Λύχνου, ποὺ ὀφείλεται; Στὴν ἀρρωστημένη μελαγχολία τῆς μοναχικότης; Μήπως κ' αὐτὴ ἦταν μαθήτρια τοῦ Κατηχητικοῦ; Ἀσφαλῶς ὄχι! Ἦταν κοπέλλα κοσμικῆ, βίως τὴν θέλη ἡ ἐιοχὴ μας!

Οἱ νεαροὶ λησταί, τύπου Κώνστα, ποὺ εἶναι ὁ φρικτώτερος κίνδυνος γιὰ τοὺς δυστυχεῖς ἐπαγγελματίες, μήπως κ' αὐτοὶ ἦσαν τρόφιμοι Κατηχητικῶν;

Ἀσφαλῶς ὄχι! Τὰ μαθήματα τῆς προκοπῆς των τὰ πέρανε ἔν τ' τὸν κινηματογράφο!

Ὅλη ἐκείνη ἡ χορεία τῶν παραστρατημένων νορτιστῶν, ἀπὸ κείνη ποὺ πουλάει τὴν τιμὴν τῆς γιὰ τὰ ζήση μέχρι τὴν ἀρχόντισσα ποὺ μετὰ τὰ λεφτὰ καίγει τὰ μάτια τῆς κοινωνίας, ποὺ ἐφοίτησε; Ἀσφαλῶς ὄχι στὸ Κατηχητικόν!

Ματρήσετε, κ. Π. Παλαιολόγε, τὰ θύματα τῆς μοντέρνας τακτικῆς, ποὺ δὲν ἀνέχεται τὸν παρτίγοντα «Κατηχητικόν» καὶ ἐξηγήσετε μὲ τὸν τετραγωνικὸ ὀρθολογισμό σας τὴν ἀξιοδίκαιη διαφθορὰ καὶ κατάπτωση!

Τί λέτε; πῶς; Ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότητα, ποὺ καλλιεργεῖται, ποὺ ὀφείλεται;

Μὴ θελήσετε νὰ γκρεμίσετε τὰ κάστρα τῶν ἐλπίδων τῆς ἠθικῆς ἀναγεννήσεως τοῦ λαοῦ μας! Μὴ χτυπάτε τόσο ἀσυλλόγιστα τοὺς παράγοντας τῆς ἠθικῆς ἐξυψώσεως τῆς Νεολαίας.

Μὴ ἀνοίγετε τόσο ἀσυλλόγιστα τὶς πόρτες τῶν

φυλακῶν σὲ νεαροὺς ἐγκληματίας.

Μὴ στηρίζετε τὴν κριτικὴν σας εἰς τὰς κλάσας μᾶς «μοντέρνας μητέρας», πού ἡ χαρά της καὶ τὸ ἰδιό-
νικόν της θάταν ἴσως ἕνας... κοινὸς φίλος.

Τὰ Κατηχητικὰ ὀφελοῦν καὶ μακίρι νὰ τ' ἀγκα-
λιάσουν μ' ἐμπιστοσύνη ὅλες αἱ Ἑλληνίδες μητέρες.

Τὰ Κατηχητικὰ προσφέρουν πολυτιμότερες ὑπη-
ρεσίες ἀπ' τὰ ἄλλα σχολεῖα, πού διευκολύνουν μερι-
κὲς φορὲς τὴν διαφθορὰ τῆς νεολαίας.

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ ἐν Βόλῳ
παραρτήματός μας

ἹΕΡΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ,

Καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν περὶ τῆς μεγάλης φιλα-
νθρωπικῆς δράσεως τῆς ἐν Βόλῳ, ἀπὸ ἐπιστατίας λειτου-
ργούσης, Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τοῦ «Ἱεροῦ Πο-
λυκάρπου». — Δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ προσθέσω-
μεν καὶ σήμερον ὀλίγα περὶ τοῦ σπουδαίου καὶ ἀ-
νεξαρτήτου τούτου Σωματείου, τοῦ νομίμως ἀνε-
γνωρισμένου παρὰ τὸ Πρωτοδικεῖον Βόλου καὶ
τῆς Νομαρχίας Μαγνησίας. — Ἰδρῦθη τοῦτο πρωτο-
βουλία τοῦ Προέδρου τοῦ ἐν Βόλῳ Παραρτήματός
μας καὶ ἄλλων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας περὶ τὰ τέλη
τοῦ ἔτους 1950, ἐποχὴν καθ' ἣν ἤρχετο καὶ ὁ κατὰ
τῶν κληρικῶν μας καὶ καθ' ἡμῶν διωγμὸς τῆς
Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας.

Ἡ φιланθρωπικὴ δράσις τῆς ἐν λόγῳ Ἀδελφό-
τητος, κατὰ τὸ ἑξαετὲς χρονικὸν διάστημα τῆς λει-
τουργίας της, ἔχει νὰ παρουσιάσῃ λίαν ἀξιόλογα καὶ
πλούσια ἔργα ἐνισχύσεως ἀναξιοπαθούτων συναν-
θρώπων καὶ ἀδελφῶν μας, ἀπόρων καὶ ἀσθενῶν.
Μὲ τὸ ποσὸν τῶν 34.000 δραμῶν τοῦ ἐνεργητικοῦ
της, ἡλέησε ἀπόρους καὶ ἐνδεεῖς, ἡγόρασε φάρμακα
ἀσθενῶν, ἐβοήθησε χρηματικῶς τὴν ἀποστολὴν ἄλ-
λων ἀσθενῶν εἰς Ἀθήνας πρὸς θεραπείαν καὶ ἐγ-
χείρισιν, ἐνέδωσε ὀφρανά, ἐπισκέφθησαν τὰ μέλη
τοῦ Διοικητικοῦ αὐτῆς Συμβουλίου τοὺς ἐν Νοσο-
κομείοις καὶ Κλινικαῖς ἀσθενεῖς, τοὺς γέροντας ἐν
τοῖς Γηροκομείοις, τοὺς ἐν φυλακαῖς κρατούμενους,
καὶ διὰ λόγων καὶ διὰ πράξεων ἐπαρηγόρησαν τού-
τους καὶ προσέφερον δῶρα καὶ πασχάλινά αὐτὰ κα-
τὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα. Διὰ τακτικῶν δὲ βοηθη-
μάτων, κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἐορτὰς τῶν Χριστουγέν-
νων καὶ τοῦ Πάσχα, βοηθεῖ τὰς ἀπόρους καὶ ἀνα-
ξιοπαθούσας οἰκογενεῖας τοῦ Παραρτήματος, εἰς
πάντα δὲ αἰτοῦντα ἔκτακτον βοήθημα, προθύμως
προσφέρει καὶ ἀνακουφίζει τοῦτον καὶ ἱκανοποιεῖ
κατὰ δύναμιν τὴν αἰτησίαν του.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀδελφότητος
ταύτης, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν Δ.ημ. Παυλῆ, Προέ-
δρου, Ἀθανασίου Ἀγγελοπούλου, Γεν. Γραμματέως,
Δεσποίνης Μανροπαπαδοπούλου, Ταμίου καὶ Νικ.
Κουμουτζῆ, Δ.ημ. Τσουτσουλῆκα, Ἑλένης Γκλα-
βίνῃ καὶ Σοφίας Χεικάρᾳ, μελῶν, συνεχίζει ἀόκνως
τὸ θεάρεστον ἔργον τῆς ἀγάτης καὶ τῆς φιλανθρω-
πίας καὶ καταβάλλει κατὰ δύναμιν πάσας τὰς προσ-
παθείας του, πρὸς αὔξησιν τῶν ἐσόδων τοῦ Τα-
μείου καὶ ἐπέκτασιν τοῦ φιλανθρωποῦ ἔργου τῆς
Ἀδελφότητος εἰς μεγαλύτερον κύκλον χριστιανικῶν
καὶ φιλανθρωπικῶν ἔργων. Ἐπιθυμία του εἶναι
νὰ ἐπιτύχῃ τὴν τακτικὴν κατὰ μῆνα ἐπιδότησιν, μι-

κροῦ ἔστω ἀριθμοῦ, τελείως ἀπόρων καὶ ἀναξιο-
παθούτων ἀδελφῶν μας.

Ἡ θεομηνία τῶν σεισμῶν, πού ἐπὶ τριετίαν ὁ-
λόκληρον πλήττει τὴν περιφέρειαν τοῦ Βόλου, οὐ-
δόλως ἐμείωσε τὴν δράσιν, τὸν ζῆλον, τὴν ἀγάπην
καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου πρὸς συ-
νέχισιν τοῦ θεαρέστου ἔργου τῆς Ἀδελφότητος.
Τοῦναντίον μερίμνη ταύτης, διανεμήθησαν εἰς τοὺς
σεισμοπλήκτους ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς τοῦ Παραρ-
τήματος, εἰδὴ ἱματισμοὺ καὶ ὑποδήσεως, ἀποσταλέν
τα ἐξ Ἀμερικῆς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Τοιαύτην κίνησιν καὶ ἐργασίαν παρουσιάζει ἡ
ἀξιολύμητος «Φιλοπτώχος Ἀδελφότης τοῦ Ἱεροῦ
Πολυκάρπου Βόλου», συνεχισταὶ καὶ μιμηταὶ τῆς
ὁποίας εὐχόμεθα νὰ καταστοῦν καὶ οἱ ἀδελφοὶ ὅλων
τῶν Παραρτημάτων μας.

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΣΤΟΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅριζον δὲ εἰς τούτους τὴν θεραπείαν λέγει πάλιν·
«τοῖς δὲ τοιούτοις παραγγέλλομεν, ἐν ἡσυχίᾳ
ἐργαζομένους, τὸν ἑαυτῶν ἄρτον ἐσθίειν. Προσθέ-
τει δὲ ἐπιπληκτικώτερον· «εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζε-
σθαι, μηδὲ ἐσθιέτω».

Μὲ ταῦτα τὰ Ἀποστολικά παραγγέλματα ἐκπαι-
δευθέντες, οἱ ἐν Αἰγύπτῳ διατρίψαντες Ἅγιοι Πα-
τέρες εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν ἐπιτρέπουσιν εἰς
τοὺς μοναχοὺς νὰ εἶναι ἄργοι καὶ μάλιστα εἰς τοὺς
νεωτέρους. Καλῶς γνωρίζοντες, ὅτι διὰ τῆς ἐπιμό-
νου ἐργασίας καὶ τὴν ἀκρίβειαν ἀποδιώκουσι καὶ τὴν
τροφὴν τῶν ἑξοικονομοῦν καὶ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη
βοηθοῦσιν. Διότι, ὅχι μόνον διὰ τὰς ἰδικὰς
τῶν ἀνάγκας ἐργάζονται, ἀλλὰ τοὺς ξένους καὶ
τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐκ τῆς
ἰδικῆς τῶν ἐργασίας ἐνισχύουσιν μὲ τὴν πεποίθη-
σιν, ὅτι ἡ τοιαύτη εὐεργεσία θέλει νύνη εὐπρόσδε-
κτος θυσία εἰς τὸν Θεόν. Ἀκόμη δὲ καὶ τοῦτο λέ-
γουσιν οἱ Πατέρες· ὅτι ὁ ἐργαζόμενος καθ' ἑνὸς
δαίμονος πολλάκις πολεμεῖ καὶ ὅπ' αὐτοῦ στενοχω-
ρεῖται, ὁ δὲ ἄργος, ὑπὸ μυρίων κακῶν σκέψεων
αἰχμαλωτίζεται.

Καλὸν δὲ εἶναι, μετὰ τῶν προλεχθέντων, νὰ
ἐνθυμηθῶμεν καὶ τοῦ ἀββᾶ Μωϋσέως, τοῦ ἐκλε-
κτοῦ μεταξὺ τῶν Πατέρων, ἐκαίνο τὸ ὁποῖον εἶπε
πρὸς ἐμὲ. Διότι παραμένειν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν ἔρη-
μον ἐνωχλήθη ὑπὸ ἀκηδίας καὶ συναντήσας αὐτὸν
τῷ εἶπον, ὅτι χθὲς σοβαρῶς ἐνοχληθεὶς ὑπὸ τῆς
ἀκηδίας καὶ ἐξασθενήσας κατὰ πολὺ, δὲν ἠδυνάμην
νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ ταύτης, ἐὰν δὲν μετέβαινον ἵνα
συναντήσω τὸν ἀββᾶ Παῦλον. Εἰς ταῦτα μοὶ ἀπε-
κρίνατο ὁ ἀββᾶς Μωϋσῆς, εἰπὼν· «θάρσει· οὐ σεαυ-
τὸν ἀπὸ ταύτης ἡλευθέρωσας, ἀλλ' ἡ μάλλον ἔκδοτον
καὶ δοῦλον παρέδωκας. Γίνωσκε τοίνυν, ὅτι βαρυ-
τέρως σε, ὥς λιποτάκτην καταπολεμήσει εἰ μὴ τοῦ
λοιποῦ, δι' ὑπομονῆς καὶ προσευχῆς καὶ τοῦ ἔργου
τῶν χειρῶν ταύτην καταπαλαῖσαι σπουδάσεις».

ΠΕΡΙ ΚΕΝΟΔΟΞΙΑΣ

Ἐβδομος ἀγὼν ὅστις ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς εἶ-
ναι ὁ κατὰ τοῦ πνεύματος τῆς κενοδοξίας.

Πολύμορφον καὶ λεπτότατον εἶναι τοῦτο τὸ πά-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Συνεργασία Ἐκκλησιᾶς Ἐπιτροπῆς

Ἡ Ἐκκλησία Ἐπιτροπὴ συνειργάσθη μετὰ τοῦ ἐξαιρέτου ἐπιστήμιου Κανονολόγου κ. Παναγ. Παναγιωτάκου. Ἡ συνεργασία ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰς δυσκατὰς λύσεις τοῦ ζητήματός μας ἐν τῷ μέλλοντι, ἀφ' ἑτέρου δὲ σχετικὴν προετοιμασίαν ἐπὶ σχετικῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δίκης Κληρικοῦ μας.

Θος καὶ οὐχὶ ταχέως γίνεται ἀντιληπτὸν ἀπὸ ἐκείνων, ὅστις ὑπ' αὐτοῦ προσβάλλεται. Διότι, τῶν ἄλλων παθῶν τὰ συμπτώματα εἶναι περισσότερον φανερά, καὶ εὐκολωτέρα ἅπῳς ἢ κατ' αὐτῶν πάλιν, ἐφ' ὅσον, γνωρίζουσα ἡ ψυχὴ τὸν πόλεμον, διὰ τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς προσευχῆς, συντόμως νικᾷ τοῦτον. Ἀλλ' ἡ κακία τῆς κενοδοξίας καθὼς πολύμορφος, ὥς εἴπομεν, εἶναι δυσκολονίκητος. Αὕτη ἡ νόσος εἰς πᾶσαν ἀσχολίαν, ἢ ἐκδήλωσιν παρουσιάζεται εἰς τὴν φωνήν, εἰς τὸν λόγον, εἰς τὴν σιωπὴν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐργασίας, κατὰ τὴν ἀγρυπνίαν, ἐν ὧρα νηστείας ἢ προσευχῆς, ἐν ἀναγινώσκωμεν καὶ ἐν τῇ ἡσυχίᾳ, ἀκόμη δὲ καὶ ἐν τῇ μακροθυμίᾳ. Διότι καὶ μέσῳ τούτων τῶν ἀγαθῶν ἀσχολιῶν ἐπιχειρεῖ νὰ κατατοξεύσῃ τὸν στρατιῶτην τοῦ Χριστοῦ.

Ἄν δὲ δὲν δυνηθῇ διὰ πολυτελῶν ἐνδυνάμων νὰ ἐξαπατήσῃ τινὰ εἰς κενοδοξίαν, τοῦτον, διὰ πτωχικοῦ ἐνδύματος, προσπαθεῖ νὰ ἐνοχλήσῃ. Καὶ ἐκείνον τὸν ὁποῖον δὲν δυνηθῇ νὰ πείσῃ νὰ ὑπερηφανευθῇ δι' ἐντιμότητα, τοῦτον δι' αἰμίαν ὑψώνει εἰς οἴκω. Ἐκείνον δὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἡσυχῇ νὰ πείσῃ νὰ ὑπερηφανευθῇ διὰ τὴν ρητορικὴν του ἀξίαν, δολοφονεῖ τοῦτον, ὥς ἡσυχον διὰ τῆς σιωπῆς. Τὸν δὲ μὴ περὶ τὸν νὰ ἀποχαυνωθῇ ἐκ τῶν πλουσιῶν τροφῶν τὰς ὁποίας τρώγει, τοῦτον παρσύρει νὰ αὐτοεπαίνεται διὰ τὴν νηστείαν του. Γενικῶς δὲ πᾶσα ἐργασία, πᾶσα ἀσχολία, πρόφασις πολέμου δημιουργεῖ, εἰς τὸν πονηρὸν τοῦτον δαίμονα.

Ἀκόμη δὲ καὶ τοὺς κληρικοὺς ὑποβάλλει εἰς τὴν φαυλότητα τῆς κενοδοξίας. Ἐνθυμοῦμαι, ὅταν ἐν τῇ σκότη διέτριστον, ἕνα γέροντα, μετὰ τοῦ ὁποίου μεταβάντες εἰς τὸ καλλίον ἐνὸς ἀδελφοῦ πρὸς ἐπισκεψιν, ἐπλησίασεν οὕτως εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ καὶ ἤκουεν, ὅτι ὁ ἐντὸς τοῦ καλλίου ἀδελφός, ὁμῶς. Νομίσας δὲ ὁ γέρον ὅτι ἐκ τῆς Γραφῆς ἀναγινώσκει ὁ ἀδελφός, ἐστάθη ἀκούων. Ἀντελήφθη τότε, ὅτι ὁ ἀδελφός παραφρονήσας ἐκ τῆς κενοδοξίας τῶν, ἐχειροτόνει αὐτὸν διάκονον καὶ εἰς τοὺς κατηχουμένους ἐδίδεν ἀπόλυσιν.

(ἀκολουθεῖ)

Εἰς Ἄνω Γλυφάδα

Ὁ Δήμαρχος Ἄνω Γλυφάδας ἐξαίρετος Κεφαλλήν κ. Μεταξᾶς, ἐκτελῶν ἐπιθυμίαν 200 καὶ πλέον δημοτῶν του παρῶντος ἱερὸν Ναὸν τῆς περιοχῆς του (ἰδιοκτησίας τοῦ Δήμου) εἰς ἡμᾶς. Ἀμέσως μετέβη ὁ αἰδευσιμώτατος ἱερεὺς κ. Κων/νος Παπαντωνίου κατὰ τοὺς Χαιρετισμούς, ἐλειτούργησε τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσηνύσεως. Προσῆλθε πολλὸς καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος, ὥς ἐπίσης καὶ ὁ κ. Δήμαρχος παρακολουθήσας τὴν Θείαν λειτουργίαν, καθ' ἣν ὁμίλησε λαϊκὸς Θεολόγος. Ἀπαντες ὑψοχαιρήθησαν καὶ ἀπεχώρησαν μετ' ἀρίστως ἐντυπώσεις εὐχρηστικές τὴν δριστευτικότησιν τοῦ ἀνδράγατος τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς.

Παναγυρισμοὶ Ναῶν

Τὴν ἡμέραν τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι ἱεροὶ ἡμῶν Ναοί: α) Ἐθαγγελιστεία (Καραβί) Πιραιῶς, β) Ἐθαγγελιστεία (Καραχάλου) Κορυθαλλοῦ, γ) Ἐθαγγελιστεία Χαλκίδος. Εἰς ἅπαντας θὰ τελεσθῶν κατασκευαστικὸν ἔσπερον καὶ λαμπρὰ λειτουργία μετ' ἀρετοκλασιῶν. Οἱ φιλόστοιχοι ἄς προσέλθουν.

Ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας

Εἰς τὰς Καλάμας ἐγένετο Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ Παραρτήματος. Εἰς περιβάλλον ἀγάπης καὶ ἀδελφικῆς ὁμονοίας ἐγένοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι διὰ τῶν ὁποίων ἐξελέγη τὸ κάτωθι Διοικητικὸν Συμβούλιον:

Γεώργιος Ἀναστάσιος Πρόεδρος, Βλαχόπουλος Κων., Μαλαπάνης Θεόδωρος, Μανιάτης Φίλιππος, Μανουσόπουλος Ἀναστάσιος, Μπακέας Χρήστος, Συνελθὴς Νικητάς, Σταματέλος Γεώργιος, Στασινοπούλου Γεώργιος, Τατσούλης Δημήτριος, Τσάλλας Ἀριστόδημος, Χῆνος Ἰωάννης.

Τὸ Νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀπετελέσθη ἀπὸ δασυτήρια καὶ ἐνεργὰ μέλη, ὥστε νὰ ἐπιζώμεν θετικῶς εἰς τὴν πρόδοον τοῦ παραρτήματος. Ἐχόμεθα καλὴν πρόδοον εἰς τοὺς νεοεκλεγέντας χάριν τοῦ θριάμβου τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ὅστις τόσον σκληρῶς καταπολεμεῖται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του.

Ἐλπίζομεν, ὅτι καὶ ἡ ἐπαρὴ μετὰ τὸ κέντρον θὰ σφονδηλατηθῇ ἰσχυροτέρα.

Κληθεῖς ἄνευ Ἑρεῶς

Καὶ ἕτερος ἄθλος τοῦ Μητροπολίτου Καλαμῶν. Ἐμπόδιος τὴν ταφὴν μετὰ τὴν μεταστάσαν σύζυγον τοῦ Κων/νου Πετρογιάννη, δίδει ἡτο μετὰ τὸ παλαιὸν καὶ ἡ οἰκογένειά της ἡθέλησε ὁμόφρονα κληθεῖν!! Διωνία ἡ μήμη!

Ἐπιστημονικὸν βεβλῶν

Ἐνυκλοφύησε ὁ τόμος τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τοῦ κ. Παναγιωτάκου, διαλαβάνων τὸ Δίκαιον τῶν μοναχῶν. Πρόκειται περὶ ἐπιστημονικοῦ ἄθλου καλῆς πτυχῆς αὐτοῦ ἀνάγκην.

Μνημόσυνον

Τὴν πορελοδοσαν Πέμπτην ἐτελέσθη ἐτήσιον Μνημόσυνον μετὰ πάσης σεμνοπρεπείας καὶ κατανόσεως ὑπὲρ τῆς εὐσεβειότητος καὶ ἐναγέτου ψυχῆς τῆς Καλλιόπης Ποράσχοι, τῆς ἀποτελεσθῆσιν τὴν ἀρχικὴν ὁμάδα τῶν εὐσεβῶν γυναικῶν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὑπὲρ τῶν ἱερῶν Παραδόσεων καὶ ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως ἀγωνισαμένης μετὰ θάρρους καὶ αὐταπαρνήσεως πρὸς προαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος. Τὸ ἱερὸν Μνημόσυνον ἐτελέσθη ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν (Πατρὸς ἱερωνύμου), ὅπου καὶ ὁ τάφος αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιότατου Ἀρχιεπισκόπου Γαβριὴλ Σταματελάτου ἱεραρχήσαντος, καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου τελέσαντος τὸ τρισάγιον.

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 83